

אמת, בימוי: סקאנדר קופטי ורביע בוכארי, תל אביב יפו 2003, 15 דקות

בסרט "אמת" נראים שני פלסטינים תושבי יפו, כשהם מסתובבים באתרים הלא תיירותיים של העיר כמדריכי תיירים, ומספרים על "ההיסטוריה" של המקום. הטקסט שהם בוחרים להשמיע הוא נרטיב בדוי לחלוטין המעוגן לכאורה במה שנראה על פני השטח. נמל יפו, בית הקברות, מגדל המים ובניין נטוש, מתוארים על ידי קופטי ובוכארי באופן אירוני כבעלי תפקיד היסטורי ורב משמעות. קופטי ובוכארי מבצעים מהלך מורכב: סרטם מתייחס הן למסורת הסרטים התיעודיים המבקשים לחשוף את האמת, והן למסורת הדרכת הטיולים האוריינטליסטית שהתבססה ביפו. קופטי ובוכארי מפנים את חיצוי האירוניה גם אל העולם הערבי. הבדיות שהם מגוללים, הם חלק ממסורת של אגדות עממיות, שמועות מבעיתות וחומרי תעמולה. דווקא הערבול הבלתי אפשרי מדגיש את חוסר היכולת לאיך את האמת. הכוונה אינה לשיח פוסטמודרניסטי, אלא למציאות החיים הקשה בה נתונים פלסטינים בישראל. הפלסטינים אינם נותנים אמון בשופרות המידע והאינפורמציה הרשמיים של מדינת ישראל, אך גם לא באלו של המשטרים הערבים. על רקע זה יוצרים השניים פארודיה אלטרנטיבית, אותה הם מכנים באירוניה - "אמת".

בדד, בימוי: זמיר שץ, תל אביב - יפו 2004, 20 דקות

הפריים הראשון של בדד חושף את מדינת ישראל ככוכב לכת בודד המשייט בקוסמוס. התמונה הפנוראמית מופחתת לקיבוץ כינרת, ממנה מגולל שץ את סיפורו האישי. באמצעות שימוש בחומרים תיעודיים שצולמו בקיבוץ בזמן אמת, מגחיק שץ את הנרטיב הציוני הרשמי. בו זמנית הוא משלב בסיפור פרטים ביוגרפיים - אישיים. הביוגרפיה של שץ נדמית כביוגרפיה של דור שלם: שירות הצבאי, טיול התרמילאי, שימוש בסמים ועוד. לא בכדי בחר שץ לקרא לסרטו "בדד", כותרת המנכיחה את הפער בין הקולקטיביזם הקיבוצי ובין תחושתו האישית הנגועה בבדידות גדולה.

שאלות של פועל מת, בימוי: איה סומך, 19 דקות

אוניברסיטת ת"א 2002, דרמה, 16 מ"מ / הפקה: אורי בן עזרא, צילום: שי פלג, עידו סוסקלוני / עריכה: איה סומך, נעה בן הגיא
תסריט ודיאלוגים: דרור משעני / שחקנים: דוד אוהיון, יום טוב בנה, אלכס אנסקי
פועל בניין צעיר חוטף את מעבידו כדי לקרוא לאומה מניפסט של צדק חברתי. זוג קולנוענים צעירים מחפשים דירה. קבוצה של פועלים ערבים אוכלים את ארוחת הצהרים שלהם. של מי הסיפור הזה?
הסרט זכה במקום השלישי בפסטיבל קאן 2002 וכן הוצג ב-MoMA, המוזיאון לאמנות מודרנית, ניו-יורק, 2002, ובמספר פסטיבלים קולנוע בינלאומיים.

קניון, בימוי: יונתן בן אפרת, תל אביב-יפו 2006, 10 דקות

הפקה: ניר נאדר

הקניונים הם הסמל המערבי האולטימטיבי של עושר ושפע. ברגע שאנו פוסעים לתוכם אנו נכנסים למרחב מבוכי על-זמני של צרכנות ופנאי. הזמן בחלל הממותג והממוסחר כמו עוצר מלכת. מרכז הקניות המודרני מתימר לספק את כל צרכינו החומרניים והרגשיים, אך לא במקרה הזה. הקניון הנטוש בצומת גהה הוא ביתם של מאות פועלים פלסטינים בלתי חוקיים, המוצאים בו מפלט. הפועלים חיים את חייהם במחתרת, ללא אור, אוויר או מים, ומנסים בתוך כך לשמור על צלם אנוש.

מכתב וידיאו לז'קלין, בימוי: נורית שרת, תל אביב-יפו 2003, 15 דקות

סרטה של נורית שרת הוא "מכתב וידאו", שנשלח לחברתה ז'קלין בציריך. קולה של האמנית, המדבר בשפה גרמנית-שווצרית, מתאר את העיר תל אביב בימים הראשונים של מלחמת המפרץ השנייה. שרת מתארת את המקלחות ההמוניות שהוקמו למקרה של מתקפה כימית, ומדברת על ניסיון למצוא אפשרות לחיות במזרח התיכון בתקופה של ייאוש מוחלט. אביה של שרת מתייחס אל המצב כך: "לחשוב פסימי ולפעול אופטימי", משמע: להבין שלא יהיה המשך לקיום היהודי במזרח התיכון, אך בו זמנית לפעול למען מטרה זו.

העריקה, בימוי: שי צורים, תל אביב-יפו 2003, 3 דקות

במרכז עבודת הוידאו של שי צורים מבצע הזמר יהלי סובול, שיר צרפתי אנטי מלחמתי. סובול יושב על יריעת בד אדומה העוטפת מעין ארגז המייצר תפאורה פשוטה. השיר שמבצע סובול הוא שיר מחאה, הנתון בעטיפה מלודית נעימה, פשוטה וקליטה. כסות זו מייצרת ניגוד חריף בין הלחן ובין המילים.

עבודת הוידאו של צורים משתמשת בשטח הפנים של הגוף: בקול, במימיקה ובהבעות הפנים. נראה כי סובול מודע לפער שבין המקצב הרפטטיבי השליו ובין הדרמה המקופלת בטקסט. סובול/צורים בוחרים לבצע את השיר דווקא בטון נעים זה. בכך הם מחריפים את הדיסוננס שבין הזעקה הטמונה במילים ובין ההקשר בו הן מושרות.

